

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. GERARD

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ANNA, 55 ετών. ΙΩΑΝΝΑ, 35 ετών. ΜΑΡΙΕΤΤΑ, κόρη

της Άννας, 20 ετών.

(Στο δωμάτιο ενός φτωχικού σπιτιού. Η Μαριέττα είνε άρρωστη βαρεια στο κρεβάτι της. Η Ιωάννα κι η Άννα μιλούν σιγά, κοντά στην πόρτα).

ΙΩΑΝΝΑ.— Πώς είνε η Μαριέττα, θεία

Άννα; Είνε καλύτερα;

ANNA.— Άλλοίμονο, όχι, η κόρη μου, η γλυκειά μου κόρη, η αγαπημένη μου Μαριέττα, η παρηγοριά μου, η ελπίδα μου, πεθαίνει!...

ΙΩΑΝΝΑ.— Θεέ μου!... Είνε τρομερό!... Η Μαριέττα, τό πό άμφορο κορίτσι τό τόπου μας!... Άς είνε καταραμένος ο Ροβέρτος!... Αύτός είνε η αιτία τού θανάτου της.

ANNA.— Αύτός... Αύτός... Από τόν καρπό πού την έγκατέλειψε η φτωχή μου κόρη άρχισε νά λιώνη. Τού κάκου θέλησα νά την παρηγορήσω, νά την παντρώω μ' ένα άλλο καλό παλληκάρι. Αύτη έτεσε νά πεθάνω!...

ΙΩΑΝΝΑ.— Φτωχή Μαριέττα!... Κι' αύτός ο άθλιος, αύτός ο άκαρδος παντρεύεται άνόπρε.

ANNA.— Σόπα!... Σόπα!... Άλλοίμονο άν σ' άκούσεις η Μαριέττα!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (με σδυμένη φωνή).— Μητέρα... πού είσαι;

ANNA.— Μις φωνάζει!...

ΙΩΑΝΝΑ.— Ναι. Έγώ πηγαίνω. Ο Θεός νά σέ λυπηθή, θεία Άννα... (Φεύγει. Η Άννα ηγαίνει κοντά στην άρρωστη).

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Μητέρα... πεθαίνω!... Πεθαίνω, μητέρα!... Δέν βλέπω πια καθάρα!... Είνε έτσι... σάν νά μαζεψήκαμ γύρω μιν σύννεφα... πολλά σύννεφα. Και τί φωνή σου, μητέρα, την άκούω σάν νά χροατεί από πολύ μακριά!...

ANNA, (πνιγμένη από τούς λυγμούς).— Ούχης πιφρέτο, Μαριέττα μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Όχι, δέν έχω πιφρέτο, μητέρα. Κρυώνω μάλιστα, κρυώνω πολύ!...

(Η μητέρα της τή σκεπάζει με μιá κουβέρτα).

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Είνε τό χρόνο τού θανάτου, μητέρα. Πεθαίνω!... Κι' έκείνος δέν ήθε άκόμα!... Δέν ιου- στείλει ούτε ένα λουλουδι!... Αν ήχα ένα λουλουδι από τό δικό του χέρι πώς θά γινόμουν άμείους καλά!... Θά μ' άνάσταινε!...

ANNA.— Θά ρθή!... Θά ρθή, Μαριέττα μου;...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Πού θάρθη, μανούλα μου; Στόν τάφο μου;

ANNA.— Μις λές τέτοια λόγια, γλυκειά μου κορούλα. Δέν θά πεθάνης, καρδούλα μου. Κι' ο άγαπημένος σου θάρθη.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Μις ζητάς νά με παρηγορήσης, μανούλα μου... Πεθαίνω, τό καταλαβαίνω καλά!... Μά πές μου, μητερούλα!... Πιστεύεις πως ο Ροβέρτος δέν μ' αγαπά πια καθόλου; Πιστεύεις ότι δέν θά χροαί ούτε ένα δάχρυ για τό θάνατό μου;

Κι' αύτη τή φορά άπ' τά χέρια τού έρωτευμένου βασιλέως. Μά συγχρόνως έπληττε θάνασμα στην Όλλανδική Αδλή, όπου έπαραιτούσε πνεύμα άσπυκρότητας, έν άντιθέτως προς τήν ευθιμία και τήν χάρη τών Γαλλικών άνακτορών και έγραψε στο σύζυγό της νά πάη νά τήν πάρη. Ο Κοντέ έφρεξε άμέσως κοντά της, κι' οί δυό σύζυγοι έζησαν ταξιδεύοντας στο έξωτερικό, ως ότου νά μοιροσούν νά ξαναγυρίσουν στη Γαλλία.

Κι' η εύκαιρία αύτη δέν άργησε νά παρουσιασθή.Στό διάστημα αύτό, ο Έρζόκος 4ος συνταξιμένος για τήν άπόλυση τής ώρας Σαρλόττας, άναήτησε τήν παρηγοριά του στην άγκυλιά μιας άλλης ώρας νεάς, τής δίδως Πολέ.

Μά ο δεσμός του αύτός ήταν μοιχαϊσός. Μιά μέρα, στις 14 Μαΐου 1610, καθώς πήγαινε στο σπίτι της και περνούσε από ένα στενά, ένας άνθρωπος ώρησε από ένα στενά και τού έχωσε τό έγχειριδιό του στο στήθος του. Ήταν ο Ραβαγιαά, ο περίφημος δολοφόνος του.

Έτσι ο βασιλεύς αύτός τής Γαλλίας πέθανε χωρίς νά κατατήση τόν κώραιο τού άγγελος, όπως άποκαλύθη τή Σαρλόττα και έτσι η έρωτική του σταδιοδρομία, κατά τήν όποία μόνο λαμπρές έπαυτίες σημείωσε, τελείωσε με μιá άποτυχία.

Μετά τό θάνατό του, ο πρόγκρηγ ντε Κοντέ κι' η σύζυγός του ξαναγύρισαν στη Γαλλία κι' άπόχτησαν άν ένα παιδί.

Τό παιδί αύτό έγινε δταν μεγάλωσε ο Μέγας Κοντέ, ο ένδοξος νικητής τής Ιστορικής μάχης τού Ροκρουά.

ANNA.— Όχι, όχι δέν τό πιστεύω αύτό. Δέν είνε δυνατόν παρά νά σ' αγαπά πάντα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Άν μ' αγαπούσε δέν θά μ' έγκατέλειπε για νά πάη ν' άρραβωνιασθή με τή Μάρθα, τήν κόρη τού πλουσιού κτηματίου. Ναι, μητέρα, έτσι είνε. Ο Ροβέρτος μ' έπρόδωσε για τό χροήμα, όπως ο Ίουδας τού Χριστού.

ANNA.— Άς είνε καταραμένος!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Όχι, όχι, μητέρα, μίγ τόν καταριόσαι!... Δέν είνε δυνατόν νά είνε τόσο κακός... Θά τού κάνανε μάγια!... Ναι, μανούλα μου, και γι' αύτό τόν συγχροώ!... Κι' άκόμα, μητέρα, ήθελα νά τόν δω πριν πεθάνω!... Ήθελα ν' άκούσω άκόμα μιá φορά τή φωνή του!... Ήθελα μ' όση δόναμη μου μένει άκόμα, νά σφίξω για τελευταία φορά τό χέρι τού μέσα στο χέρι μου!...

ANNA.— Ήσυχασε!... ήσυχασε, παιδάκι μου. Δέν θά πεθάνης, Μαριέττα μου. Θά γίνης καλά!... Καί πού ξέρεις!... Πού ξέρεις άν ο Ροβέρτος δέν αλλάζει γνώμη!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Τό πιστεύεις, μητέρα; Τό πιστεύεις αύτό;

ANNA.— Γιατί όχι, κόρη μου; Ο Ροβέρτος δέν τήν αγαπά τή Μάρθα. Τήν άρραβωνιάστηκε για τά πλούτη της. Πού ξέρεις άν μιá μέρα δέν καταλάβει τή άσχημη φρόνημα και δέν ξαναγυρίσει κοντά σου; Ναι, ναι, έτσι θά γίνη, κορούλα μου.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Άχ, μητέρα!... Μόνο με τήν ιδέα αύτη ξαναγυρνά οτή ζωή!... Μά δέν υπάρχει πια καίριος, μητέρα. Έγώ πεθαίνω!... Πεθαίνω!... Κρυώνω, μητέρα, όλο και περισσότερο, όλο και περισσότερο!... Σφίξε με στην άγκυλιά σου, μητερούλα!... Μ' άλλοίμονο, ούτε η άγκυλιά σου μοιρεί νά με ζεστάνη πια!... Τι κρίνο!... Τι κρίνο!...

(Η Άννα άγκυλιάζει τήν κόρη της όλο και πιο σφιχτά, σάν νά θέλη νά τής μεταδώση τή ζεστασιά τού κορμιού της, τήν ίδια της τή ζωή).

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Μητερούλα!... Δέν βλέπω πια σχεδόν τίποτα!... Κι' όμως!... άκούω!... μοιρεί και μιλά!... Άκου, μητέρα!... Νά πής τού Ροβέρτου πως τόν αγαπούσα και τόν περιμένα ως τήν στερνή μου πνοή!... Άκούς, μητερούλα!... Άχ, Θεέ μου τί κρίνο!... Ούτε η δική μου άγκυλιά μοιρεί πια νά με ζεστάνη, ούτε τού Ροβέρτου τό φιλό μοιρεί νά μ' άναστήση πια!... Φεύγω!... Σβήνω!...

ANNA, (με φωνή απαρακτική).— Κόρη μου!... Κόρη μου!...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Μίγ κλαίς, μητέρα, μίγ κλαίς!... Μίγ έμποδίζεις τήν ψυχή μου νά φτεροδίσει στόν ούρανό!... Την άναγκάζεις έτσι νά γυρίση πάλι πίσω οτή γή!... Και είνε τόσο όφωια στόν ούρανό!... Ένας άγγελος μού γνέφει νά πετάξω κοντά του!... (Άσφαινα άκούγεται από τό όρμιο χαρούμενη μουσική. Η Άννα σπκνεται και πλησιάζει στο παράθυρο).

ANNA.— Θεέ μου!... Περνά η πομπή τού γάμου!... Ο γάμος τού Ροβέρτου!... Καί η κόρη μου, η Μαριέττα μου, πεθαίνει!... Ά, τόν κακοθύρο!... Τόν κακοθύρο!... Πηγαίνουν στο σπίτι τής νύφης, με τά βιολιά!... Κι' η κόρη μου πεθαίνει!

ΜΑΡΙΕΤΤΑ.— Ένας άγγελος μού γνέφει από ψηλά!... Μά όχι, μητέρα!... Δέν είνε άγγελος!... Είνε ο Ροβέρτος!... Ερχεται νά με πάρη. Τι χαρά!... Καλά μού τ'όλεγε η καρδιά μου πως θά ρχότανε!... Ήφες!... ήφες, άγάπη μου!... Ήφες νά μ' άναστήσης!... Τι χαρά!... Άκούς τή μουσική, καλέ μου!... Είνε η μουσική τών άγγέλων!... Οί άγγελοι παίζουν όρτες και βιολιά για τό γάμο μας!... Ά, τώρα είμαι ευτυχιμένη!... Τώρα είμαι στόν Παράδεισο, άφού εσύ, άγαπημένο μου, είσαι μαζί μου!...

(Η μουσική άπομακρύνεται σιγά-σιγά. Η Μαριέττα κλείνει τά μάτια της χαμογελώντας. Κι' έτσι χαμογελαστή κι' ευτυχισμένη πεθαίνει. Η μητέρα της πλησιάζει στο κρεβάτι, σνώνει από πάνω της, τή βλέπει νεκρή κι' άρχίζει νά θρηνη και νά δέρεται!)

ANNA.— Μαριέττα, κόρη μου, παιδάκι μου!... Ό, γλυκό μου παιδί, φως τών ματιών μου, γιατί νά μού πεθάνης, καρδούλα μου; (Πέφτει στο γόνατα).— Παναγία Παρθένα, άνάπαθη, άγγελοι τού ούρανού γλυκάνετε τήν πονεμένη τής ψυχής!... Παρηγοήστε τήν... Κι' έμένα!... Ό, έμένα, τίποτα!... τίποτα πια στόν κόσμο δέν θά μοιροσέ νά με παρηγορήση, τίποτα δέν θά γλυκάνη τή σπαργμένη μου καρδιά!...

Καλά μού τ'όλεγε η καρδιά μου πως θά ρχότανε!... Ήφες!... ήφες, άγάπη μου!... Ήφες νά μ' άναστήσης!... Τι χαρά!... Άκούς τή μουσική, καλέ μου!... Είνε η μουσική τών άγγέλων!... Οί άγγελοι παίζουν όρτες και βιολιά για τό γάμο μας!... Ά, τώρα είμαι ευτυχιμένη!... Τώρα είμαι στόν Παράδεισο, άφού εσύ, άγαπημένο μου, είσαι μαζί μου!...

(Η μουσική άπομακρύνεται σιγά-σιγά. Η Μαριέττα κλείνει τά μάτια της χαμογελώντας. Κι' έτσι χαμογελαστή κι' ευτυχισμένη πεθαίνει. Η μητέρα της πλησιάζει στο κρεβάτι, σνώνει από πάνω της, τή βλέπει νεκρή κι' άρχίζει νά θρηνη και νά δέρεται!)

ANNA.— Μαριέττα, κόρη μου, παιδάκι μου!... Ό, γλυκό μου παιδί, φως τών ματιών μου, γιατί νά μού πεθάνης, καρδούλα μου; (Πέφτει στο γόνατα).— Παναγία Παρθένα, άνάπαθη, άγγελοι τού ούρανού γλυκάνετε τήν πονεμένη τής ψυχής!... Παρηγοήστε τήν... Κι' έμένα!... Ό, έμένα, τίποτα!... τίποτα πια στόν κόσμο δέν θά μοιροσέ νά με παρηγορήση, τίποτα δέν θά γλυκάνη τή σπαργμένη μου καρδιά!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η γυναίκες είνε άσφατες, γιατί άναζητούν έναν άντρα σταθερό.

— Τών γυναικών και τών βασιλέων ο φίλο στασιός είνε ελλειπνείεις.

— Σκεπτόμαστε με δδγηό τή λογική και ενεργούμε κατά τής ύπαγορεύσεις τής καρδιάς μας.

